

POSTANOWIENIE

Dnia 28 maja 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka (przewodniczący)

SSN Maria Grzelka

SSN Grzegorz Misiurek (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa K. K.

przeciwko Gminie B., B. Ł., Ł. D.

oraz P. J.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 maja 2008 r.,

zażalenia powoda na postanowienie Sądu Okręgowego w K. z dnia 21 stycznia 2008 r.,
sygn. akt I 1 Ca (...),

uchyla zaskarżone postanowienie.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy w K. w sprawie z powództwa K. K. przeciwko Gminie B., B. Ł., Ł. D. i P. J. o zapłatę, postanowieniem z dnia 30 listopada 2007 r., oddalił wniosek powoda o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 26 października 2007 r. oraz odrzucił wniosek powoda o sporządzenie uzasadnienia tegoż wyroku.

Postanowieniem z dnia 21 stycznia 2008 r. Sąd Okręgowy w K. odrzucił zażalenie powoda na postanowienie z dnia 30 listopada 2007 r. wskazując w uzasadnieniu, że zażalenie jest niedopuszczalne bowiem zostało wniesione do sądu niewłaściwego, tj. do Sądu Apelacyjnego zamiast do Sądu Najwyższego.

W zażaleniu na powyższe postanowienie powód wniósł o jego uchylenie i przekazanie sprawy do dalszego prowadzenia. Podzielając zdanie Sądu Okręgowego, że zażalenie winno być skierowane do Sądu Najwyższego jednocześnie wyjaśnił, że zaadresowanie tego pisma procesowego do Sądu Apelacyjnego wynikało z oczywistej omyłki pisarskiej powstałej w chwili redagowania ostatecznej jego wersji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Postępowanie przed sądem drugiej instancji zainicjowane wniesieniem zażalenia do Sądu Najwyższego ma charakter czysto kontrolny i ograniczone jest do badania przesłanek dopuszczalności zażalenia. Według art. 370 k.p.c., który to przepis ma odpowiednie zastosowanie w postępowaniu zażaleniowym przed Sądem Najwyższym (art. 394¹ § 3 w zw. z art. 398²¹ k.p.c.) sąd drugiej instancji odrzuca na posiedzeniu niejawnym zażalenie wniesione po upływie przepisanej terminu, nieopłacone lub z innych przyczyn niedopuszczalne, jak również zażalenie, którego braków strona nie uzupełniła w wyznaczonym terminie. Powszechnie przyjmuje się i to zarówno w piśmiennictwie jak i judykaturze, że zażalenie do Sądu Najwyższego jest z innych przyczyn niedopuszczalne jeżeli: zostało wniesione od orzeczenia nieistniejącego; wniosła je osoba, która nie ma legitymacji do dokonania tej czynności procesowej; zostało wniesione z pominięciem przepisów o przymusie adwokacko-radcowskim; jest niedopuszczalne z mocy ustawy. Odnosząc się do tej ostatniej przesłanki należy wskazać, że dopuszczalność zażalenia do Sądu Najwyższego jest ograniczona do postanowień sądu drugiej instancji wskazanych w art. 394¹ § 1 i 2 k.p.c.

Od tak rozumianej niedopuszczalności zażalenia należy odróżnić kwestię właściwości sądu w postępowaniu zażaleniowym. Sądem właściwym do rozpoznania zażalenia jest Sąd Najwyższy (art. 394¹ § 1 k.p.c.), zaś do właściwości funkcyjnej sądu drugiej instancji, który wydał zaskarżone orzeczenie należy przeprowadzenie jego wstępnej kontroli pod kątem dopuszczalności. Błędna jest więc argumentacja Sądu Okręgowego w K., który właściwość sądu zalicza do przesłanek dopuszczalności środka zaskarżenia. Ponadto należy wskazać, że wniesienie zażalenia do sądu niewłaściwego nie skutkuje jego odrzuceniem, a przekazaniem sprawy do sądu właściwego.

W niniejszej sprawie powód wniósł zażalenie do sądu właściwego, tj. do Sądu Okręgowego w K., który wydał zaskarżone orzeczenie, natomiast błędnie wskazał sąd właściwy do rozpoznania zażalenia, tj. Sąd Apelacyjny zamiast Sądu Najwyższego. Tego rodzaju błędne oznaczenie sądu nie stanowi jednak przeszkody dla nadania pismu procesowemu dalszego biegu i rozpoznania zażalenia przez sąd właściwy.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁵ § 1 zdanie pierwsze w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzekł jak w sentencji.